

ΣΥΓΧΡΟΝΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ Β. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Ἀποῦ καλά γλεντήσατε εἰς τὴν Εὐρώπῃ ὅλη,
ποῦ Σᾶς περιποιήθησαν Ἑγγλέζοι καὶ Χαχόλοι,
ἔρχεσθε πάλιν εὐρωστοὶ ἐπὶ τὴν φίλην Σας Ἑλλάδα·
ὅπου μπορεῖ νὰ εὐρεθῇ καὶ ἄλλη Μανωλάδα·
ἀλλὰ θαρρῶ, ὅτι καὶ αὕτη μεγάλως κινδυνεύει·
χάνει τὸν σύγουρον λαγόν, ὅποιος πολλοὺς γυρεύει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΔΟΧΟΝ

Μετὰ χαρᾶς μου ἤκουσα, πῶς ἔχεις προθυμίαν
ν' ἀσχοληθῇς ἱστοῖς νόμοις καὶ ἐστὶν δικονομίαν·
ἐγὼ πολὺ συγὰθηκα τὰ ἀηδὴ ἐκεῖ νὰ
κ' ἐπιθυμῶ, Σὲ βεβαιῶ, ἀπὸ καρδίας μέσης·
ν' ἀλλάξουμε καὶ χρήματα καὶ κτήματα καὶ θέσεις,
νὰ γίνω ἡγὼ Διάδοχος καὶ Σὺ . . . νὰ κόβῃς πείνα.

II
Ι. Λαργός

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

1

Μικρὴ μου,

Μ' ἀποχαιρετᾷς καὶ φεύγεις μακριὰ μου
κ' ἐγὼ στὴν ἄκρῃ τοῦ γυαλοῦ κρατῶ τὰ δάκρυά μου
μὴν τύχη κῦμ' ἀχόρταγο, μὴν τύχη καὶ τὰ κλέφτῃ
καὶ πῆσῃ 'ς τὴν ἄλλα κόματα κ' ἡ θάλασσ' ἀγριέῃ
καὶ ἀνοίξῃ στόμα, σὰν θεριὸ ποῦ καίγεται κ' ἀνάβει,
καὶ καταπῇ 'ς τὰ σπλάγχνα της καὶ σὲ καὶ τὸ καράβι.
Πνίγομ' ἐγὼ 'ς τὰ δάκρυα ποῦ φεύγεις μακριὰ μου
μὰ σὺ δὲν θέλω νὰ πνιγῇς 'ς τὰ ἴδια δάκρυά μου.

2

Ἀγάπη μου,

Τὴν ὥρ' αὕτη ο νοῦς μου παραδέρνει
'ς τὴν κυματῶσα θάλασσα ποῦ τὸ καράβι παίρνει
καὶ τὸ σηκώνει μὲ φωτιά καὶ ξάρτια ἀρματωμένο
γιὰ νὰ σὲ φέρῃ μακριὰ σὲ περιγιάλι ξένο·
θὰ βρῇς καινούργιαις συντροφισαῖς ἐκεῖ 'ποῦ θὲ ν' ἀράξῃς
καὶ θὰ γνωρίσῃς χίλιους δυὸ καὶ 'ς τὴν στιγμή θ' ἀλλάξῃς·
μὰ κ' ἡ καρδιά μου ἡ φτωχή κ' ἐκείνη, συλλογίσου,
τόσῳ θ' ἀλλάξῃ ἀπ' τὸν καὶμὸ καὶ ἀπὸ τὴν στέρησί σου
ποῦ ὅταν σὺ καμμιὰ φορὰ μὲ τὸ καλὸ γυρίσῃς
θὲ νὰ τὴν ὄρῃς 'ς τὴν λύπη της καὶ δὲν θὰ τὴν γνωρίσῃς.

3

Μικροῦλα χαϊδεμένη μου,

Πρὶν φύγῃς καὶ σὲ χάσω
μοῦπες νὰ μὴ σὲ λησμονῶ καὶ νὰ μὴ σὲ ξεχάσω·
Ἄχ! τόσῳ τὴν ἀγάπη σου τὴ νοιώθω βίωμένη
καὶ τόσῳ μέσα 'ς τὴν καρδιά ἡ ζωγραφιά σου μένει
ποῦ ἂν θελήσω ἀπ' ἐκεῖ ἐσένανε νὰ βγάλω
θὰ ξεριζώσω τὴν καρδιά μαζί σου δίχως ἄλλο.

4

Κακὸ κορίτσι,

Ἀπ' τὴ στιγμή ποῦ μ' ἔφισες μονάχο
σὰν τί χαρὰ θέλεις νὰ 'βρῶ, σὰν τί ἐλπὶδα ν' εἶχω;

Ὀμιέ! περνῶ μὲ θάσανα καὶ πίκραις τὸν καιρὸ μου
καὶ μόνον ὅταν κάποτε σὲ βλέπω 'ς τὸ ὄνειρό μου
βρίσκω μιὰ ψεύτικη χαρὰ καὶ ἀγάπης καρδιοκτύπι,
μὰ σὰν ξυπνήσω τὴν αὐγὴ νοιώθω διπλὴ τὴ λύπη.

5

Ἀγάπη μου,

Τί γίνεσαι τόσον καιρὸ 'ς τὰ ξένα;
ἐνῷ ἐγὼ σ' ἐπιθυμῶ μὲ μάτια δακρυοσμένα
καὶ καρτερῶ πότε ν' ἀλθῇς πάλι κοντὰ μου νᾶσαι·
ἐσὺ δὲν μ' ἐπιθυμῆσας καὶ δὲν μὲ συλλογᾷσαι;
πῶς τῆς περναῖς τῆς ἡμέρας σου καὶ πῶς διασκεδάζεις;
πλέκεις, κεντᾷς ὀλημερῆς, ἐργάζεσαι, διαβάζεις,
ἢ μὴ τοῦ κόσμου ἡ χαρὰς, ἡ τρέλλαις, ἡ βοή
σ' ἐκάνανε νὰ συχαθῇς τὴν ἡσυχὴ ζωὴ
κ' ἐκεῖ 'ς τὴ μαύρη ξενιτειὰ κ' ἐκεῖ σὰ μαῦρα ξένα
σ' ἐπλάνησαν ἀνίξερα κ' ἐξέχασες ἐμένα;
ἐγὼ σὰν ἔρχετ' ἡ αὐγὴ προσμένω νὰ βραδυάσῃ
καὶ πάλι ν' ἀλθῇ ἡ ἄλλη αὐγὴ καὶ πάλι νὰ περάσῃ
κ' ἡ ἡμέρας νὰ διαβαίνουσι ἢ μὰ κοντὰ 'ς τὴν ἄλλη
ὥς ὅτου ν' ἀλθῇ ὁ καιρὸς ποῦ θὰ γυρίσῃς πάλι.

6

Κακιά,

Ἐγὼ μ' ἀχόρταγῃ λαχτάρα σὲ προσμένω
μὰ σὺ 'ς τὴ μαύρη ξενιτειὰ θὰ μ' ἔχῃς ξεχαμένο·
καὶ ἂν κάποτε σὲ λογισμοῦς ἡ κεφαλὴ σου γέρνῃ
ἐκεῖ δὲν εἶνε τίποτε 'ς τὸ νοῦ σου νὰ μὲ φέρνῃ·
ἐνῷ ἐγὼ . . . ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ μάτι μου γυρίζει
καὶ κάθε πρᾶγμα ποῦ θ' ἀδῶ ἐσένα μου 'θυμίζει,
τὰ ὀλόκληστα παράθυρα κ' ἡ φίλαις σου ἀκόμα
καὶ ὁ δρόμος ποῦ περπάτησας κ' ἡ πέτρας καὶ τὸ χῶμα,
ὅπου καὶ ἂν 'πάγω καὶ σταθῶ πιστεύω 'ς τὰ σωστά μου
πῶς εἶσ' ἐδῶ 'ς τὸν τόπο μου καὶ πῶς θὰ βγῇς ἔμπροστά μου,
καὶ μόνον ὅταν κάποτε τὴ θάλασσ' ἀντικρύζω
θυμοῦμαι τὸ καράβι σου καὶ φεύγω καὶ . . . δακρύζω.

7

Ἀγάπη μου,

Ἄν μ' ἀγαπᾷς σὰν ἄλλοτε καὶ τώρα
θέλω ν' ἀλθῇς μὲ τὸ καλὸ, μὲ τὴν καλὴ τὴν ὥρα·
ἂν ὅμως μ' ἀλησμόνησας καὶ παιὰ δὲν μὲ ἀγαπᾷς
μὴν ἔλθῃς διόλου, καὶ ἂν μ' ἐπὶ μακρυτέρῳ νὰ πᾶς.

Guenyier

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Ἀντὶ τῶν ψυχίων ἅτινα συνήθως παραθέτομεν ἐνταῦθα
παραλαμβάνοντες ταῦτα ἐκ τοῦ Τόπου μας, παρέχομεν
σήμερον τὴν πλουσίαν πανδαισίαν τῶν ἐπομένων μαργα-
ριτῶν, πεποιθότες, ὅτι εὐσυνειδήτως λίαν ἐκπληροῦμεν
τὰ καθήκοντα τοῦ ρακοσυλλέκτου. Ἀφιέμεθα εἰς τὴν κρί-
σιν τῶν ἀναγνώστων τοῦ Ἀστεως — καίτοι ἐλπίζοντες
ὅτι πολὺ ὀλίγον αὕτη θὰ ὠφελήσῃ ἐνταῦθα — καὶ τὰ πα-
ραδίδομεν εἰς τὴν ἀθανασίαν ἀνευ σχολίων, διότι ὑπο-
θέτομεν, ὅτι πρὸς ἐρμηνείαν τῶν μαργαριτῶν τούτων δὲν